

jímž jedině byla věc v poměru k stěžovatelům jakožto členům honebního společenstva vyřízena. Ježto podání stěžovatelů ze dne 23. dubna 1920 došlo okresnímu výboru dávno po dni 15. prosince 1919, jakožto konečném termínu lhůty rekursní, a ježto nebylo tu rekursu honebního výboru, nedostávalo se žalovanému zemskému správnímu výboru zákonného podkladu k meritornímu rozhodování v pořadu instančním, kterýmžto podkladem mohl býti jen řádně podaný rekurs strany.

Když přes to zemský správní výbor pustil se do meritorního rozhodování a zasáhl ve věci naříkaným rozhodnutím, a to, jak v něm výslovně prohlašuje, částí decernátu z moci dozorcí, nelze než jeho zásah co do celku pokládati za akt funkce ryze dozorcí, mimo instanční pořad prováděné a podání stěžovatelů ze dne 23. dubna 1920 jen za upozornění směřující k tomu, aby zemský správní výbor provedl z úřadu úkon dozorcí moci v ten rozum, aby pronájem honitby prohlásil za zrušený. Žalovaný úřad takto zasáhl, vycházející z právního názoru, že přísluší mu takovéto dozorcí právo. Ježto však se zřetelem k tomu, co svrchu bylo dolíčené, tento právní názor jest mylný, osobil si protizákonně úřední kompetenci jemu nenáležící, i bylo naříkané rozhodnutí podle § 7 zák. o správ. soudu jakožto nezákonné zrušiti, aniž bylo třeba obírat se dalšími výtkami stížnosti.

Č. 965.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy):
* Když se vyšetřuje přírůstek hodnoty budovy hotelové, nepočítá se do hodnoty nemovitostí hodnota movitostí tvořících hotelové příslušenství.

(Nález ze dne 4. října 1921 č. 12.281.)

Věc: Občanská záložna na K. V. (adv. Dr. Jar. Jablonský z Král. Vinohrad) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne — vyměřena byla Občanské záložně na K. V. jakožto zcizitelce z převodu hotelu v P., provedeného smlouvou ze dne —, dávka z přírůstku hodnoty 18.457 K 43 h. Za základ vyměření dávky vzata nabývací cena 400.000 K a cena zcizovací 660.000 K.

Rozhodnutím zemského správního výboru byla stížnost zcizitelky domáhající se, aby do nabývací ceny započtena byla cena hotelového zařízení, zamítnuta z důvodu, že zemská dávka z přírůstku hodnoty vztahuje se jen na nemovitosti (§ 5, odst. 1 a 3 dávk. řádu). Jak nabývací cena, tak zcizovací cena vztahují se na též objekt — dům čp. — a zahradu č. kat. — v P. Citace § 296 o. z. o. v § 5, odst. 3 dávk. ř. jest superfluum a nelze přičísti citaci samojediného § 296 o. z. o. ten význam, že by k ceně resp. hodnotě příslušenství, spadajícího pod § 294 o. z. o., přes ustanovení § 5, odst. 1 a 3 musilo býti při vyšetřování přírůstku hodnoty nemovitostí přihlíženo.

Rozhoduje o stížnosti zcizitelkou podané řídil se nejvyšší správní soud těmito úvahami:

Stěžovatelka vytýká, že k ceně nabývací připočtena býti měla cena příslušenství hotelu, v domě prodaném zřízeného. Při řešení otázky této dlužno míti na mysli, že dávka z přírůstku hodnoty jest svou podstatou dávka veřejná, která má postihnouti ono zvětšení hodnoty nemovitostí, jež přirostlo bez vynaložení kapitálu a práce jen vlivem tak řečených okolností vnějších, jako jest všeobecný rozvoj hospodářský, rozvoj a zdokonalení komunikací a jiných zařízení veřejných a pod. (§§ 1, 5, 9 dávk. ř.). Přírůstek hodnoty věcí movitých zákonodárce dávkou veřejnou vůbec postihnouti nechtěl.

Plyne tedy již ze základní myšlenky dávkového řádu, že při zjišťování zdanitelného přírůstku hodnoty může býti brána v počet jen hodnota nemovitostí samé, to jest hodnota její v obou oněch bodech časových (doba zřízení a doba nabytí), jež ohraničují období, pro které se dle pozitivní úpravy zákonné přírůstek hodnoty zjišťuje.

Totéž platí nutně i o ceně zcizovací a ceně nabývací, jež dle vůle zákona (§ 5, odst. 2) zásadně pokládá se za hodnotu zcizovací a hodnotu nabývací, a dlužno tedy i cenu počítati jen ohledně nemovitosti samé, aniž lze bráti v počet i cenu jakýchkoli věcí movitých, byť vztah jejich k nemovitosti byl jakýkoli.

Je proto jen nutným důsledkem účelu a povahy dávky z přírůstku hodnoty, když dávkový řád v § 5, odst. 3 stanoví, že k nabývací a zcizovací ceně příslušenství se nehledí.

Dávkový řád mluví o příslušenství cituje arci toliko § 296 o. z. o. a poukazuje tedy jen na věci movité, jež tvoří příslušenství pozemku, aniž zmiňuje se výslovně o věcech movitých, jež jsou v podobném poměru k realitám domovním a o nichž jedná všeob. obč. zák. v dodatku § 297.

Leč z tohoto mlčení zákona o příslušenství reality domovní nelze ničeho vyvozovati, neboť, jak svrchu bylo vyloženo, věci movité, třeba trvale sloužily při užívání věci nemovité, byvše k tomu vlastníkem určeny, není možno při vyšetřování přírůstku hodnoty nemovitostí vůbec bráti v počet, a jeví se tedy poukaz na příslušenství pozemku (citací § 296 o. z. o.) v posledním odstavci § 5 dávk. ř. spíše jako samozřejmý důsledek ustanovení předchozích a jako pouhý příklad, nežli jako norma rázu dispositivního.

Příčilo by se tedy základní myšlence, na které dávka z přírůstku hodnoty spočívá, kdyby k hodnotě (ceně) reality domovní (hotelu) počítána byla i hodnota (cena) zařízení hotelového, to jest věcí movitých, které nejsou s budovou hotelovou pevně spojeny, trvale slouží při provozování živnosti hotelové, byvše k tomu vlastníkem určeny.

Žalovaný úřad vedl si proto zcela správně, když, zjišťuje cenu budovy hotelové, k řečenému příslušenství nepřihlížel.

Poukaz stížnosti na rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 23. září 1919 č. 4116 z roku 1919, není případný, poněvadž rozhodnutí toto týká se poplatku z převodu, tedy jiného oboru správního práva, na který řád o dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti se nevztahuje.

Byla proto stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.